

Tre og Tredivte Møde.

Løvedagen den 29de November Kl. 13.

Protokollen for forrige Møde blev oplæst.

Formanden: Paa de Herrer's Pladser vil findes omdeelt et Forslag af Udvalget til en Deling af § 7 i det først paa Dagsordenen for idag opførte Lovudkast, hvilket i Henhold til Forretningsordenens § 10 vil kunne tages tilfølg.

Man gik derpaa til den første Sag paa Dagsordenen: Fortsættelse af anden Behandling af Udcast til Lov om Eftergjørelse af Kunstarbeider. Det Afsluit, der var under Forhandling, omfattede Udcastets §§ 2—3 og 4 og 5 med tilhørende Ændringsforslag.

Clausen: Betænkningen fra det kongelige Kunstakademies Komitee, der af Ministeriet er meddeelt Udvalget, indeholder ikke noget Ønske om Udvidelse af Tidsfristen fra 10 til 30 Aar, og derfor fandt jeg, ligesom flere af Udvalgets Medlemmer, Grund til at blive staaende ved Lovudkastets Bestemmelse i saa Henseende, idet jeg maatte antage, at de nærmest Paagjældende havde fundet sig fyldestgjorte ved Lovudkastets Bestemmelse. Naar Kunstakademiet nu senere har tiltraadt det af Mindretallet stillede Forslag, saa er dette ganske naturligt, men kan i og for sig ikke have nogen stor Vægt; hvad der derimod forekommer mig at have den største Vægt, er de af Ordføreren fremdragne Analogier fra de nyeste Lovgivninger i andre Lande; men disse vare ikke Udvalget bekendte, da det afgav sin Betænkning. — I disse Stater spiller vistnok Kunsten en ganske anderledes Rolle end hos os, men just derfor har man en større, rigere og sikrere Erfaring at støtte sig til, og jeg troer, at vi kunne være ikke blot vel bekendte, men ogsaa vel tjente med at følge denne Anviisning. Enhver Tilbestemmelse vil allid her være noget vilkaarlig, men naar det Princip er staaet fast i disse Staters Lovgivning at behandle Kunst og Litteratur efter den samme Maalestof, saa synes

dette at være saa naturligt, at jeg for min Deel er tilbøielig til at slutte mig til Mindretallets Forslag. Dette ubeløfter imidlertid ikke, at der ved 3die Behandling kan skee en Begrænsning i denne Ret, i Lighed med den, der indeholdes i Eftertryksloven, hvis § 12 udtrykkelig siger, at Forbudet mod Eftertryk ophører, naar der ikke i 5 Aar har været Exemplarer at faae hos Forlaggeren af det sidste Oplag af det paagjældende Arbeide. I Overensstemmelse hermed vil der meget let kunne indføres en Bestemmelse ved Sagens 3die Behandling.

Madvig: Jeg skal ikke modsætte mig det Forslag, der nu synes at vinde Majoritet for sig, nemlig at Tidsgrænsen udvides fra 10 til 30 Aar. Jeg skal, med Hensyn til hvad der sidst blev ytret, dog gjøre den Bemærkning, at naar man kjender lidt til Kunstværker og Forlagsforholdene her, saa vil man see, at det med den Bestemmelse, der skulde komme til for at sætte Kunstværksforlag og Bogforlag paa samme Fod, vil have sine store Vanskeligheder. Der er nemlig slet ikke en saadan Række af kontinuerlige, eensartede Oplag af Afbildninger af Kunstværker; de forskjellige Oplag ville nemlig som oftest have de forskjellige Former; Kunstværkerne kunne afbildes paa mange forskjellige Maader; nogle af Afbildningerne ere naturligtvis ikke saa gode som andre, nogle staae paa et lavere Trin, nogle paa et høiere, og deslige; at konstatere, om et Kunstværk, om en vis Eftergjørelse og Mangfoldiggjørelse af et Kunstværk, som der jo her er Spørgsmaal om, er tilstede eller ikke, saa at der kan være Lov til, paa Grund af, at der ikke findes flere Exemplarer, at foranstalte et nyt Oplag, det er derfor et overordentlig vanskeligt Spørgsmaal, og naar Bestemmelsen herom skal redigeres, saa vil dette ogsaa nok vise sig (Ordføreren: Ja!). Ja, den ærede Ordfører siger Ja. Men dette hænger sammen med en anden Betragtning, som jeg dog skal fremhæve. Jeg troer, at der er visse Ting, som strax og stærkt tiltale Følelsen, og som man saa med det største Eftertryk staaer fast som et Princip, der skal være gjennemgaaende; med Hensyn til et saadant Princip er det imidlertid nok værd at